

§ 50 konk. ř. bez ohledu na ostatní věřitele úplné zaplacení svých nároků za podstatou po případě i žalobou i exekucí proti konkursní podstatě vymáhati. V daném případě však vymáhající strana tento průkaz povolujícímu soudu nepodala a slušelo proto její návrh na opětovné nařízení výkonu exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků jako nepřipustný zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Právnem povolil první soud vymáhajícím věřitelům opětný výkon exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků povinné, poněvadž nárok se opíral o pravoplatný rozsudek, tedy o titul exekuční podle § 1 čís. 1 ex. ř., podle něhož šlo tu o určenou a splatnou pohledávku proti konkursní podstatě, která měla býti zaplacená pod následky exekučními do 15 dnů, a náleželo proto péči správce podstaty, aby měl pro uspokojení věřitelů podstaty včas po ruce potřebné hotovosti (§ 126 (2) konk. ř.). Zákon v tom směru nezná při pohledávkách za podstatou nějaké výhody pro správce podstaty, a má tu vymáhajícímu věřiteli býti plněno bez průtahů (rozh. čís. 13586 Sb. n. s.). Poněvadž v souzeném případě šlo o nárok pravoplatně určený a vykonatelný proti podstatě, mohli vymáhající věřitelé vésti exekuci podle § 126/3 konk. ř. na jmění podstaty přímo a žádati úplné zaplacení, a nebylo věcí jejich, aby prokazovali, že konkursní podstata stačí ke krytí dluhů podstaty a že správce otálel se splněním nebo je odpíral a že marně hledána pomoc u konkursního komisaře, jak mylně za to má rekursní soud. Ovšem kdyby se dodatečně za řízení exekučního objevilo, že konkursní podstata nestačí k úplnému zaplacení všech nároků za podstatou, v kterémž případě mohou věřitelé podstaty býti uspokojeni jen poměrně, je povinností správce podstaty, aby se exekucím pro jednotlivé pohledávky za podstatou bránil po případě žalobou podle § 35 ex. ř. (Dr. Voska, Konkursní, vyrovnací a odpůrcí řády, str. 215—216). To povinná strana dosud neučinila a pokud uvádí ve stížnosti, že konkursní podstata ve skutečnosti nemá dosud pražádných prostředků sebe menší pohledávku zaplatiti, nelze z toho již usuzovati, že tím jsou tvrzeny skutečnosti, jež nastaly po vzniku titulu exekučního, které by návrh vymáhajících věřitelů zrušovaly nebo zastavovaly (§ 35 ex. ř.), ba spíše se zdá, že míní tím uplatňovati nepostačitelnost podstaty již pro dobu vzniku titulu exekučního. V tomto smyslu však námitka taková, teprve nyní uplatněná, je opožděná.

Čís. 15333.

Rozvrhl-li soud složenou požární náhradu v řízení nesporném místo podle zásad §§ 283 až 287 ex. ř., jest řízení zmatečné a jest postupovati podle § 43, odst. 2 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. června 1936, R I 714/36.)

Prv ý s o u d rozdělil k návrhu jednoho z věřitelů požární náhradu, již k němu složila pojišťovna podle § 1425 o. z. v řízení nesporném, ač náhrada ta byla exekučně zabavena. R e k u r s n í s o u d návrh na rozdělení požární náhrady zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou soudů pro zmatečnost a uložil prvému soudu, by o návrhu znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Pojišťovna sice složila požární náhradu s výslovným poukazem na § 1425 obč. zák., avšak z obsahu podání a spisu je patrné nejen, že si na ni činí nárok i jiné osoby, nýbrž že je také požární náhrada exekučně zabavena. Složenou náhradu bylo proto rozvrhnouti podle zásad §§ 283 až 287 ex. ř. (viz rozh. čí. 5042, 5051, 5091, 13219 Sb. n. s.). To se však v projednávaném případě nestalo, neboť prvý soud prováděl rozdělení v řízení nesporném, a tím překročil meze své působnosti jako nesporný soudce. Řízení to jest zmatečné (§ 41, odst. 2 d) zákona ze dne 19. června 1931 čí. 100 Sb. z. a n.) a bylo je proto zrušiti (§ 43, odst. 2). Rekursní soud vycházel sice správně z názoru, že se rozdělení v projednávaném případě nemělo státi v řízení nesporném, avšak vyvodil z toho mylný závěr, zamítnuv návrh na rozdělení. Na místě bylo učiniti opatření, aby příslušný soud exekuční provedl rozvrh podle pravidel shora naznačených. Poněvadž pak jde o týž soud, neboť příslušnost okresního soudu ve Z. jako exekučního soudu tkví v § 18 čí. 3 ex. ř., bude na tomto soudě jako exekučním, aby rozvrhové řízení znova provedl se všemi účastníky podle zásad shora naznačených, a přihlížeje ovšem k obsahu pojišťovacích podmínek, zejména pokud se týče otázky, zda některá částka ze složené požární náhrady připadá na nemovitosti, k jichž znovuzřízení nedošlo.

Čís. 15334.

V ý z n a m t. z v. prozatímního pojišťovacího záznamu.

Nedošlo-li mezi pojistitelem a pojistníkem k dohodě o výši pojistného, nedošlo k sjednání pojistné smlouvy, a pojistník není povinen, nebylo-li nic jiného ujednáno, platiti pojistnou prémii za dobu, po kterou měl nésti pojistitel risiko podle t. zv. prozatímního pojišťovacího záznamu sloužícího k ochraně pojistníkově, než vejde v účinnost definitivní pojistná smlouva.

(Rozh. ze dne 26. června 1936, Rv I 1536/34.)

Žalující pojišťovna přednesla, že se žalovaná firma ucházela r. 1929 o nové pojištění průmyslových budov proti požáru u žalobkyně a jednala proto se zástupcem jejím inž. N-ým o podmínkách pojišťovacích. Inž. N. navštívil dne 23. září 1929 majitele firmy inž. K-e, provedl předběžný odhad budov, strojů a zásob a vypracoval na podkladě toho pojišťo-